



ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ὶ ν ο.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ὁ σ τ ῶ χ έ ρ ι.

Εἰς γινῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλ. ἔχον τιμὴν, κί' ὅποτος ἀπ' ἔξω θέλει

Ἐβδομον κί' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κί' ἐνιακόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε στὸ στόμα.

Μηνὸς Μαρτίου τριάντα μία,
πρόγονοι βγαίνουν ἀπὸ μνημεῖα.

Χίλια διακόσα κί' ἕνα,
καὶ τόσα μούτρα ξένα.

**Ψάλλω πάλι με ρέμα
'στοῦ Τρικούπη πὸ μνήμα.**

Π.—Μὰ τεῖναι τοῦτο τὸ κακὸ κί' αὐτὰ τὰ πανηγύρια...
μὲ ξένους Ἕλληνας σοφοὶ τσουγκρίζουν τὰ ποτήρια.

Καὶ σὲ τόσαις τελεταῖς ἡ μεγάλη σου μορφὴ
δὲν περνᾷ λησμονημένη,
καὶ σὲ τόσαις τελεταῖς ὅλ' ἡ θλίψις ἡ κρυφὴ
σὲ θυμᾶται δακρυσμένη.

Μὲ κεντοῦν καὶ τοὺς κεντῶ,
μὲ σκουντοῦν καὶ τοὺς σκουντῶ,
τῶν Ρωμηῶν ἐξάψεις τόσαι,
καὶ πατεῖς με καὶ πατῶ σε.

Χρόνια πέρασαν, κί' ἐμπρός σου
πάλι σταματοῦν πολλοί,
καὶ στὸν δρόμον σταυροὶ σου
γονατίζουν σιγῆλοί.

Κάθε ρήτορας παλαύρας
κεραυνούς βυσσοδομεῖ,
πρόγονοι, γιορταῖς τῆς Λαύρας,
καὶ Στρατὸς εἰς τὴν γραμμὴ.

Καὶ τὸν ἦχο καὶ τὸν τόνο τῆς τρανῆς σου τῆς λαλιάς
δὲν ἐξέχασαν ἀκόμα,
καὶ στοῦ τάφου σου τὸ χῶμα
πάλι φύλλα πρασινίζουν τῆς συμβολικῆς ἐλπίδας.

Ἦλθε κί' ἕνας σὰν Ἰάπων,
ὅμως εἶδα κί' ἕναν Πέρση,
καὶ σκιαὶ σεπτῶν προπάππων
ἐξυμνοῦνται σὰν καὶ πέρσυ.

Τέτοιο μνήμα σὰν κί' αὐτὸ
μένει κατὰ λατρευτό,
γὰρ καιροὺς ἀνθοβολεῖ.

Ὅντως πόλις δαιμονία,
ποῦ σὲ κάνει καὶ τὰ χάνεις...
τί γλωσσῶν Βαβυλωνία,
ποῦ τὴν γλῶσσα σου ξεχάνεις.

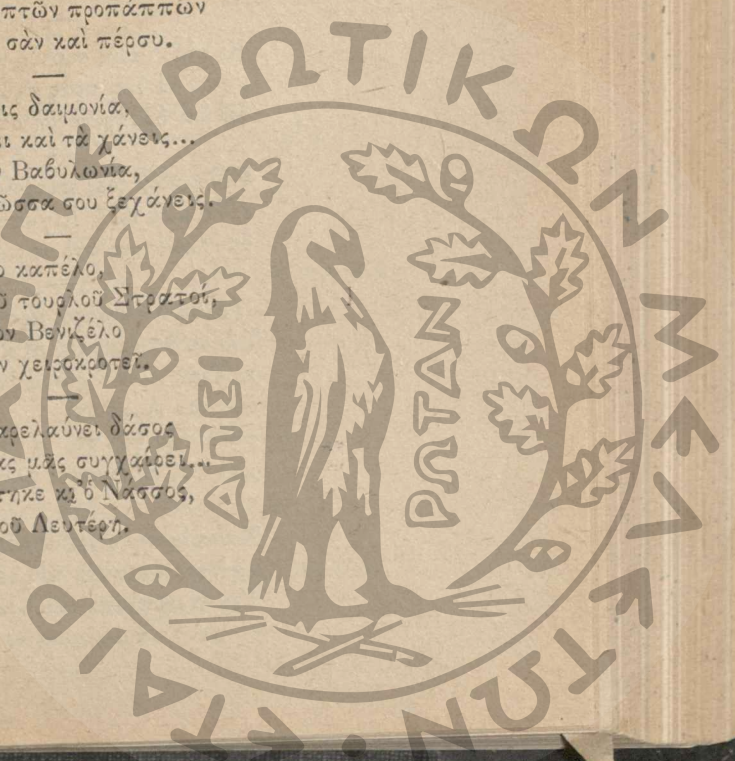
Τέτοια μνήμη δὲν γερνᾷ,
κί' ὁ καιρὸς ὅπου περνᾷ
τὴν λαμπρύνει πρὸς πολὺ.

Φέσι, ψάθυνο καπέλο,
καὶ τουρλοῦ τουρλοῦ Στρατοῖ,
καὶ λαὸς τὸν Βενιζέλο
χάσκων τὸν χειρὸς κροτῆ.

**Σύγχυσις γλωσσῶν ποικίλων
καὶ πολλῶν φυλῶν καὶ φύλων.**

Ὅπλων παρελαύνει δάσος
καὶ καθένας μᾶς συγχάσει...
προβιβάστηκε κί' ὁ Πάσας,
ὁ λοχίας τοῦ Λευτέρου.

Φ.—Ἄν ἔχῃς νοῦ, βρέ Περικλῆ, βάστα τον μὴ σοῦ φύγῃ...
σοροὶ κί' ἀπέξω κί' ἀπ' ἐδῶ μᾶς στρώνουν στὸ κυνήγι.



Ἄρωμα τῆς Πασχαλῆς
καὶ τῆς Λαύρας πανηγύρι,
ἔφιππος καὶ ὁ Βασιλεὺς
φλέγεται μὲς στὸ λιοπύρι.

Χαῖρε, γῆ τῶν προπατόρων,
φεύγουν ὅλα τὰ κακὰ μας,
καὶ ἀπὸ μέτωπα δικά μας,
μὰ καὶ ξένων διαφόρων,
τρέχει πλούσιος καὶ ἄδρὸς
ἀξιόλογος ἰδρώς.

ὦχ! Ἀθήνα, πρώτη χώρα,
τί σοφοὺς μαζεύεις τώρα.
ὦχ! Ἀθήνα, χώρα πρώτη,
ὅλους μᾶς κρατεῖς ἐκθάμβους,
καὶ ὅλοι βλέπουν ἐν ἰδρωτί
τοὺς συγχρόνους σου θριάμβους.

Φ.—

ὦχ! Ἀθήνα, πρώτη πόλις,
χαῖρε, πότνια μητέρα,
ποῦ δὲν ἦλθε καὶ ἔδω πέρα
ἢ κατάρατος πανώλης
καὶ ἢ κατάρατος χολέρα.

Πολιέθρον ὠραῖον
ἡμῶν τῶν ἀρouraίων
τῶν μακαριωτάτων.

Σὰν πρῶτα δὲν χαζεύεις,
τώρα σοφοὺς μαζεύεις
ἐκ τῶν τετραπεράτων.

Καὶ μὲ Ρωμαίων συγχρόνων
τὸν νοῦ τὸν τετραπεράτο
ξένων ἐπιστημόνων
γανύνεται τὸ κέρατο.

Πάντα λάμπεις ζηλευτό,
καὶ εἶσαι πνεύματος τροφή
πάντα καὶ παντοτεινά.

Ἦχθησαν ἐπὶ ταῦτό
πανδαήμονες σοφοὶ
καὶ ἐμελέτησαν καινά.

Καὶ εἶδα τοὺς σοφοὺς τοὺς ξένους
μέσα σὲ λαμπρὰς τηβένους
νὰ μὴ βρέξῃ, νὰ μὴ στάξῃ.

Εἶδα χάχιδες παντοίους,
εἶδα καὶ τρεῖς Αἰγυπτίους,
βουτημένους στὸ μετὰξι.

Ἦλθαν πάνσοφοι μεστοὶ
ζήλου, θαυμασμοῦ καὶ ἀγάπης,
καὶ ἕνας ποιητὴς Ἀράπης
ἔφαλεν Ἀραβιστὶ
πρὸς τὴν γῆν τοῦ μεγαλείου
καὶ τοῦ φλέγοντος ἡλίου.

Χαμπίμπι, λέει, σ' ἀγαπῶ,
μὰ ντρέπομαι νὰ σοῦ τὸ πῶ.
Γιὰ Χαμπίμπι νέλι νέλι,
τὸ καρντιά μου σένα τέλει.

Τοῦ Σαουκῆ τοῦ Μπένι μ' ἐμάγευσαν οἱ στίχοι,
καὶ ἀπὸ φωνὰς ποικίλας ὁ Παρθενὼν ἀντήχει,
ποῦ ξύπνησε καὶ πάλιν ἡ τοῦ Διὸς γλαυκῶπις
καὶ ἔβλεπε σαστισμένη
στὰ θεῖα τῆς τεμένη
τοὺς τρεῖς τοὺς Ἀραπάδες καὶ ὅλους τοὺς ἐξ Εὐρώπης.

Ὅμως καὶ ὁ Σακκανδάρης, ὁ Σέγγης τοῦ Καίρου,
ἕμνον ἔπλεξε καὶ αὐτὸς μετ' ἀγάπης διαπύρου
πρὸς τὰ κλέη σου τὰ πρῶτα
μουσκευμένους στὸν ἰδρώτα.

Καὶ εἶδα τὴν κλεινὴν Ἑλλάδα
σὺν ἀρχαίαν Ἀμαζόνα,
καὶ εἶδα τόσους μὲ βελάδα
ν' ἀνεβῶν στὸν Παρθενῶνα.

Καὶ ἔν καὶ ὁ λαμπρὸς μας ἥλιος θερμὸς ἐμεσουράνει,
ἐν τούτοις κάμποσοι σοφοὶ
θαρρῶ πῶς ἔκοψαν καρφί,
ἀλλὰ καὶ ἐμένα τούτουρας ἄρχισε νὰ μὲ πιάνη.

Ρῖγος ἔδλεπα διπλοῦν τοὺς σοφοὺς τοὺς καλοτύχους,
ρῖγος ἀπὸ συγκινήσεις
καὶ ἀπὸ τόσας ἀναμνήσεις,
καὶ ἄλλο ρῖγος ἐκ τοῦ ψύχους.

ὦ βουλευμάτα καινά,
καὶ ἄκουσα τὴν Ἀθηνᾶ,
στὸν Ἀλεξανδρῆ νὰ πῇ: κύρ' Ἀλεξανδρῆ— πὲρ μπάκκο—
τί τοὺς ἔφερες ἐδῶ τοὺς καυμένους μὲ τὸ φράγκο;

Ἐδῶ πάνω στὴν Παλλάδα
πῶς τοὺς φέρνεις μὲ βελάδα
καὶ πολὺ φιλό βρακί;

Θὰ τοὺς κάνης νὰ κρεπάρουν,
καὶ εἶναι κίνδυνος μὴν πάρουν
καμιζὰ ποῦντ' ἀρχαίη.

Ἦλθαν καὶ Ἀράπηδες τρανοὶ καὶ ὁ Πρύτανις τοὺς προσφωνεῖ.

Γι' αὐτὸ τὸ κάζο ποῦγινε δὲν ξέρεις πῶς ἐντράπηκα,
καὶ ὠμίλησε τοὺς Ἀραβὰς καὶ ὁ Πρύτανις Ἀράπικα:
Σάχλαν οὐ σάχλαν, δηλαδὴ καὶ σεῖς καλῶς ὠρίσατε,
καὶ βέβαια θὰ χαίρεσθε γιατί μᾶς ἐγνωρίσατε.
Καὶ ἐκεῖνοι τοῦπαν: Σάχλαν μπάκ, ἦγουν καλῶς σὰς ἐγνωρίσαμε
καὶ γιὰ τὴν γνωριμία σας μεγάλως ἐχαρήκαμε.

Καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὁ Λάμπρος: γιὰ χαμπίμπι καὶ ὠχλάμιν,
γιὰ Ἐφέντημ, γιὰ Σουλτάντημ, ἀν' ἀχέμπα μιν ζαμάν.
Καὶ στὸν ποιητὴν φωνάζει: γιὰ χαμπίμπι, Σαουκῆ,
ποῦ σοφίαν καὶ ἔδω πέρα κουβαλᾷς μὲ τὸ σακκί.
Ἦτο φαίνεται κεσμετ' στὰς ἡμέρας μου νὰ δῶ
σὲ τὸν ποιητὴν ἐδῶ,
ὅπου στῆς Χαρμὰν ἐπάνω τὴν Ἑλλάδα τραγουδεῖς
λιγυρὸς, περιφραδῆς.

Χαῖρε τῶν Σεμπουῆ καὶ τῶν Σααντῆ βλαστάρη
καὶ τοῦ Λάφαρ' Ἀλχαντάτ, ποῦ γει: μὰ περίσσια χάρη.
Κύττα λείψανα κλεινά, κύττα καὶ οὐρανὸς σαπφείρου,
καὶ ἔνθους ψάλε καὶ ἔδω πέρα
στῆς σοφίας τὴν μητέρα
τὸν Ἀλκασεμ Μαχμμέδ, πρῶτον κτίστην τοῦ Καίρου.



Ἐπάνω στὴν Ἀκρόπολιν καὶ ὁ ρέκτης Φασουλῆς πηγαίνει μὲ τοὺς Ἀραβὰς, σοφοὺς δημοφιλεῖς.

Ἄς ἐξάρη τὰς ψυχὰς ἐνὸς Ἀραβὸς ὠδή,
ψάλε τὸν Μαζὶ Μαζὶ, τὸν κλεινὸν Ἀλχαμαδῆ,
ψάλε μας καὶ τὸν Χαφῆζ, τὸν Ἀρντζῆ, καὶ τόσους ἄλλους,
πάσαι ποιητὰς μεγάλους.

Κύτταξε τὸν Παρθενῶνα, ποῦ τὸν ὕμνησαν λαοί,
καὶ ἔδω μέσα στὴν Ἀθῆνα
ψάλε τὸν Ἀλτακουῆ,
τὸν καὶ τὸν ἐν Μεδίνα.

Σὺ μᾶς φέρνεις καὶ Ἀλμεχράς, τῶν Ἀράβων ἱερὸ
καὶ πανάχαρτο νερό.
Τούτο λὲν πῶς ὁ Μαχόμετ ὁ Προφήτης ἐκεῖ πέρα
τόπλε πρῶτος μὴν ἡμέρα.

Χαῖρε χαῖρε, Σαουκῆ,
χαῖρε, Μοῦσ' Ἀραβικῆ,
ποιητὰ τῶν Χεδιδῶν καὶ τῶν Ὀμπεϊδιλᾶχ,
λαίλαχ λαὶ λαλάχ Μαχόμετ Ρασούλ Ἀλάχ.

Τοιαῦτα τοῦ Πρυτάνεως εἰπόντος πρὸς ἐκεῖνον
ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων,
εἰτ φάνταλ, ἔκραζα καὶ ἐγὼ τοὺς φίλους Ἀραπάδες,
ποῦ στεκαν σὺν λαμπάδες.

Καλῶς ὠρίσατε καὶ σεῖς στῆς φέσταις τῆς καινούριας
καὶ τῆς μεγάλαις φούραις.
Τεμέν' ὕμνησατε Μουσῶν
καὶ Παρθενῶνων βράχους,
ἀκούσατε τῶν Ἰλισσῶν
κοάζοντας βατράχους.

Σοφία μᾶς γελᾷ σεμνή,
μ' ἐμᾶς καὶ σεῖς τραβάτ' ἐμπρός,
καὶ ὁ Πρύτανις σὰς ἐξυμνεῖ,
ὁ Σπύρος Λάμπρος ὁ λαμπρὸς.

Ὁ κόσμος τὰς μερίμνας του θαυμάζει καὶ τοὺς κόπους,
ποῦ πηλαεῖ νυχθημερὸν σὺν ἵππος ἀελλόπους,
μαζὶ μὲ τόσας ἐορτὰς καὶ ἐκεῖνος συμπληρώνων
διδασκαλίαν ἀγαστὴν εἰκοσιπεντε χρόνων.

Ἀράβων βλαστοί,
σοφίας μεστοὶ
μ' ἐμᾶς προχωρεῖτε.

Σεῖς ἄσπροι καὶ μύδροι
βαδίζετε γαυροί,
καὶ πάντα θαρρεῖτε.

Καθένας σας κλίνων
σὲ δάφνας νὰ λέη
Ἀράβων καὶ Ἑλλήνων
πανάρχαια κλῆη.

Καὶ ξένοι καὶ ντόπιοι κρατοῦν πασχαλῆα
καὶ πέρνουν καὶ δίνουν ἀγάπης φιλιὰ,
ὁ μαῦρος τὸν ἄσπρο φιλεῖ διαπύρως,
καὶ τρέχουν Πρυτάνεις, καὶ τρέχει καὶ ὁ Σπύρος.

Καὶ σπεῖρεται σπόρος σοφίας μελλούσης
καὶ ἀκούεται φθόγγος Ἀραπικῆς Μουσῆς,
καὶ ψάλλει καθένας εἰς δόξαν τρυφῶν:
Μεντίνιατ ἐλ Χαλματ, ὦ πόλις σοφῶν.

Ἀραβὰς γνώσεως πολλῆς καὶ πνεύματος ἁγίου
θαρρῶ πῶς ἦλθαν καὶ ἄλλοτε στὴν πόλιν τῶν λογάδων,
ιδίως μὲ τὰς ἐκλογὰς τοῦ λήγοντος Μαρτίου
μέσ' ἀπὸ κάλπαις πῆδησε πληθὺς στραβαραπαδῶν.

Καλῶς μᾶς ἦλθατε καὶ σεῖς στῆς φέσταις τῆς καινούριας
καὶ τῆς μεγάλαις φούραις.
Σὰς ὑποδέχονται θερμῶς καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Περικλέτης,
καὶ ὁ Φοῖβος ἀποστέλλει
τὰ πύρινά του βέλη
καὶ στὰ κεφάλια τὰ σοφὰ καὶ τὰ ἄσφα καθέτως.

Ἦτον ἄλλοτ' ἕνας Πλάτων ἐδῶ πέρα θαυμαστός,
καὶ τοὺς Ἀραβὰς γνωστός,
καὶ στὴν ἡλιώσσα των νομίζω πῶς τὸν λέγουν Ἀφλατοῦν,
ἀλλὰ τώρα τοὺς συγχρόνους
τῶν Πλατῶνων ἀπογόνους
δὲν θὰ βρῆτε τίποτ' ἄλλο, παρὰ μόνον φαφλατοῦν.

Πανήγυρις γραμμάτων καὶ θαύματα θαυμάτων.

Π.— Νὰ τὸ τέμενος ἐκεῖνο,
ποῦ μ'προστά του γόνυ κλίνω.
Νὰ τὸ τέμενος αὐτὸ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας,
ποῦλθε τώρα νὰ τὸ δῇ κι'ένας Πρίγκηψ τῆς Ἰνδίας.

Ὡς τεμένη μας κλεινά,
πῶς καθεὶς σὰς καμαρώνει...
ἔπερασαν ἀληθινὰ
ἐβδομήντα πέντε χρόνοι
ἀπὸ τότε, ποῦ χει γίνεαι
τῶν γραμμάτων τὸ καμίνι.

Σκιαὶς προμάχων σήμερα στής ἐδραὶς τριγυρίζουν
καὶ κρυφοψιθυρίζουν,
κι' ἐροφάνται παλαιοὶ μ'ὄνειρατα μεγάλα,
ὅπου πολλοὺς ἐθήλασαν ἀγνῆς παιδείας γάλα.

Ἐκεῖνους κάθε σύγχρονος ἄς τοὺς ὕμνῃ σοφός,
σὲ τούτους νίκης γέρας,
ὅπου μετελαμπάδυσαν καὶ σ' ἄλυτρώτους φῶς
πατρίδος ἐλευθέρως.

Εὐλόγησε τὸ τέμενος, παρθένα λευκοφόρα,
ποῦ νέον ἀνατέλλει...
ὅστων μελισσῶνα τῶν Μουσῶν μέλισσαις ἄλλαις τώρα
γεννοῦν σοφίας μέλι.

Ἐέχασε χρόνους ταπεινούς,
καὶ τῶν γραμμάτων οὐρανοὺς
ἄλλα κοσμοῦν ἀστέρις,
ποῦ μὴ μὲ κάνουν νὰ γελῶ
καὶ μὴ τὰ μάτια νὰ σφαλῶ
καὶ μὲ τὰ δρό μου χέρις.

Νὰ τὸ Πανεπιστήμιον,
ποῦ κρίβει κάθε τίμιον,
ποῦ τὰ γεράματα ξυπνᾷ, τὰ νεῖα τὰ τιθασσεύει,
κι' ἂν δὲν μᾶς ἔφθανε μονό, διπλό μᾶς περισσεύει.

Πόσα δὲν ἐγίναν ἐδῶ σὲ χρόνῳ περασμένα...
θυμοῦμαι καὶ τῆς κουμπουριᾶς,
θυμοῦμαι καὶ τῆς μαγκουριᾶς,
ποῦ μὴ φορᾷ κι' ὁ Κοραῖς εὐρέθῃ δίχως πένα.

Σὲ τοῦτα τὰ Προπύλαια πόσα δὲν ἔχουν γίνεαι,
κι' ὅμως ἐφτέρων ψυχῆς τὸ φλογερὸ καμίνι.
Μὲ τῶν μεγάλων ἰδεῶν ἐχόρταιναν τὰ ψέμματα
καὶ κατὰ Μούσαις ἔψαλαν ἀκόμη τὸν Βλαχάδα,
καὶ τῆς Παιδείας τὰ παιδιὰ καὶ τῶν Μουσῶν τὰ θέρμματα
ἐλαχταροῦσαν νὰ ταροῦν στήν ἄμοιρῃ τὴν σκιάδα.

Γιὰ κατὰ τί δὲν ἔπαυαν τὰ στήθη νὰ κυτπάνε,
τότε στοὺς μύσχους τοὺς χρυσοὺς δὲν ἔβλεπες λατρεία,
τὰ χρόνῳ τὰ ποιητικὰ πετάξανε καὶ πᾶνε,
κι' ἄφησαν μόνον λείψανα τὰ γάλατα τὰ τρία.

Νάτος ὁ Ρήγας τῶν Φερωνιάτος ὁ πρωτομάρτυς,
καὶ τῆς ιδέας τῆς παλῆς ποιητικῆς ἀντάρτης.
Νὰ κι' ὁ παπᾶς ὁ κρεμασθεὶς, κι' ὁ δάσκαλος ὁ Χιωτῆς,
ὅπου περνοῦσε γιὰ σοφὸς τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης.

Φ.— Νὰ τὸ Πανεπιστήμιον, παρηγορὰ τοῦ γένους,
ποῦ τόσο πόθοι μέσθ του κι' ἐλπίδες μας κοιμοῦνται...
νὰ τὸ Πανεπιστήμιον μὲ τρεῖς μαρμαρωμένους,
ὅπου τοὺς ἔστησαν ἐδῶ γιὰ νὰ μὴν τοὺς θυμοῦνται.

Εὐλόγησε τὸ τέμενος καὶ τὰ παλῆς συχώρη,
σὺ τοῦ Διὸς ἡ κόρη,
γι' αὐτὸ κι' οἱ τρεῖς μαρμαρίνοι πανηγυρίζουν τώρα,
κι' οἱ τρεῖς στεφανηφόροι.

Ἀρχισε, κόρη, νὰ γελᾷς...
τὸ τέμενός σου τὰς φυλάς
τοῦ κόσμου συγκεντρώνει.

Κάθε σοφὸς περιφανῆς,
κι' ἄλλοδαπὸς κι' ὁμογενῆς,
τὸ κατακαμαρώνει.

Τώρα, τῆς σοφίας θέρμῃ,
δὲν περνᾷ τὸ κάθε ψέμμα,
κι' ὁ παπᾶς ὁ κρεμασμένος
φαίνεται εὐχαριστημένος.

Δὲν ἀκούεται πλὴν θρήνος
ἀπὸ τοῦτον τὸν πατέρα,
ποῦ καὶ πέτρινος πονεῖ.

Ἐκουράστηκε κι' ἐκεῖνος
νὰ μᾶς δείχνῃ κάθε μέρα
τῆς κρεμάλας τὸ σχοινί.

Σήμερα φαίνεται κι' αὐτὸς πῶς εἶναι στὰ καλά του
καὶ θέλει μὲς στὸ τέμενος νὰ μῇ νὰ λειτουργήσῃ,
κι' ἂν τώρα τὰ μαρμαρίνα σηκώνῃ δάκτυλά του
αὐτὸ τὸ κάνει μοναχὰ γιὰ νὰ μᾶς εὐλογήσῃ.

Κι' ὁ Ρήγας ἔνθους μᾶς κυττᾷ
χωρὶς νὰ βγάζῃ λέξι,
κι' αὐτὸς θαρρῶ πῶς μελετᾷ
στεφάνι νὰ μᾶς πλεξῇ.

Κι' ὁ Κοραῖς μοῦ φαίνεται κι' ἐκεῖνος ὁ καὶ μένος
κατευχαιστημένος.
Σοφοὺς συγχρόνους προσκαλεῖ νὰ κάτσουν στὸ πλευρὸ του,
κ' ἀνοίγει μία πιθαμὴ τὸ μαρμαρένιον στόμα,
καὶ σ' ἀπορία βρίσκεται καὶ κάνει τὸν σταυρὸ του
πῶς ἄλλον εἰς τὴν θέσι του δὲν ἔβλεπεν ἀκόμα.

Νὰ τὸ τέμενος τὸ λάμπον μὲ σφριγῶντας διδασκάλους
μαλλιαροὺς καὶ κουρεμένους,
ποῦ χει σήμερα Πρυτάνεις καὶ Κοσμητορὰς μεγάλους
μ' ἄλυσίδες φορτωμένους.

Μὲ σάλπιγγα Τυρρηνικὴν τὸ κλέος τοῦ σάλπιγγε
καὶ χαίροντες ἐλπίζετε.

Νὰ τὸ Πανεπιστήμιον, πρῶτον τῶν ἰδρυμάτων...
μακρὰν καθέως ἀκνηρὸς μουροῦσος, μυρογᾶφτῃς...
ἡμέρα πανηγύρεως καὶ δόξης τῶν γραμμάτων...
εἰ τις σοφὸς ἀληθινὸς ἀπολαύει ταύτης.

Νὰ τὸ Πανεπιστήμιον, ποῦ θὰ σκορπίσῃ γνώσι
κι' ὁ διάβολος τῶν ἀμαθῶν θὰ πάρῃ τὸν πατέρα...
νὰ τὸ Πανεπιστήμιον, ποῦ μ' ἤλανε καμπίσι
κι' ἔκαναν ἐκκαθάρισι σὺν τῇ κακῇ τοῦς μέρα.
Νὰ τὸ Πανδιδασκλήριον τὸ καταφωτισμένον,
ὅπου κι' ἐπὶ ἀπέριψε μετὰ πολλῶν ἐπαινῶν.

Καὶ πάλιν τὸν εὐχαριστῶ τὸν ἄγνωστόν μου φίλον
δι' ὅσῃν τρέφει πρὸς ἡμᾶς ἐκτίμησιν καὶ ζῆλον.